

Arrest

nr. 315 860 van 4 november 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 november 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 november 2020 om internationale bescherming. Op 26 juli 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 juli 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in 2003 in Stara Tarmai, district Khogyani, provincie Nangarhar. U ging nooit naar school en kreeg geen les in de moskee. Uw vader was landbouwer en u hielp hem om de geiten te hoeden. U bracht ook eten en thee naar uw vader. Toen u 9 of 10

jaar was zijn uw ouders omgekomen bij een mortieraanval op uw huis, samen met uw zusje A(...). U en uw zus S(...) waren op dat moment yoghurt gaan brengen naar het huis van uw maternale grootmoeder in het dorp Zawa. 's Nachts werd de familie van uw moeder geïnformeerd en de volgende ochtend gingen jullie naar het huis kijken. Daarna verhuisde u samen met uw zus S(...) naar het huis van uw grootmoeder in Zawa, dat zo'n half uur verderop lag. Hier woonden ook uw maternale oom E(...) en zijn familie.

Enkele dagen na het incident had u een ongeval met een auto, waarna u problemen aan uw hoofd kreeg. Ongeveer een maand later kwam de overheid langs en stelde vragen aan uw grootmoeder over wat er gebeurd was, waarop uw grootmoeder zei dat de overheid voorbij het huis was gekomen en dat de taliban projectielen hadden afgevuurd die op jullie huis terecht gekomen waren. Ze zei ook dat ze de overheid niet verantwoordelijk achtte voor de dood van uw ouders omdat de taliban had gevuurd. Op een avond hierna ging uw oom naar de moskee en de mullah vertelde hem dat de taliban informatie had dat uw familie de taliban had beschuldigd en dat ze achter jullie aan zaten. Uw oom vertelde daarop aan uw grootmoeder dat u en hij moesten vertrekken. Zo verliet u Afghanistan, na ongeveer een maand in Zawa gewoond te hebben, samen met uw oom E(...) om naar Iran te gaan. Uw oom keerde bij uw weten sindsdien nooit meer terug naar Afghanistan.

U verbleef ongeveer een jaar bij uw oom E(...) in Teheran, Iran. Uw oom werkte er illegaal en u mocht er amper buiten komen van hem. Dan besloot uw oom om u en zijn schoonbroer naar Turkije te sturen. Daar verbleef u gedurende zo'n drie jaar en u werkte er in een textielfabriek tot men raids begon te doen om mensen naar Afghanistan te deporteren. Daarop besloot u te vertrekken en via Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk kwam u in oktober 2020 uiteindelijk aan in België. Op 3 november 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ blijkt dat u geen procedurele noden heeft. U stelt immers zelf dat u vroeger wel gewond bent geraakt na een aanrijding met een auto en daardoor psychologische problemen hebt, maar dat u uw interview kan doen (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, vraag 1). Ook later op de DVZ en op het CGVS haalt u aan psychologische problemen en hoofdpijn te hebben sinds een auto ongeval lang geleden. Uw bewering dat u naar de dokter zou gaan en pillen zou krijgen voor uw hoofdpijn staat u echter met geen enkel medisch attest. U stelt even later dan ook, tegenstrijdig aan wat u voordien zei, dat u in België nooit naar een dokter gebracht werd (Verklaring DVZ, vraag 28 en CGVS, p. 15).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Zo geeft u op de DVZ zelf aan geboren te zijn in november 2003 (Verklaring DVZ, vraag 4) en stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u 17 of 18 jaar oud bent (CGVS, p. 3). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 24 november 2020 – meer dan een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat uw leeftijd op 22,2 jaar werd geschat met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Uw geboortedatum werd dan ook aangepast naar 01/01/1996. Uit uw stelling 17 of 18 jaar te zijn, terwijl u volgens het leeftijdsonderzoek ten tijde van het persoonlijk onderhoud ongeveer 26 jaar zou zijn, blijkt dat u de Belgische asielautoriteiten tracht te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt. U geeft het CGVS immers geen zicht op een periode in uw leven van zo'n 7-8 jaar.

Volgens uw verklaringen kwamen uw ouders en zus A(...) om bij een mortieraanval van de taliban op uw huis in Stera Termenay zo'n 7 of 8 jaar geleden. U stelt dat u toen 9 of 10 jaar oud was (CGVS, p. 6 en 15) wat echter niet klopt met uw leeftijdsbepaling door de DVZ. Daaruit blijkt dat u ongeveer in het jaar 1996 geboren bent, hetgeen impliceert dat u ten tijde van het incident zo'n 7-8 jaar geleden ongeveer 18 of 19 jaar was. Dat u na confrontatie met deze incoherentie blijft volhouden dat u 9 à 10 jaar oud was ten tijde van dit incident

zo'n 7 jaar geleden, door gewoon te stellen dat u niet akkoord gaat met de leeftijdsbepaling (CGVS, p. 15 en 22) doet zeer ernstige vraagtekens rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen over dit incident.

U verklaart op het CGVS dat u na het overlijden van uw ouders voor ongeveer een maand bij uw grootmoeder in Zawa verbleef, alvorens samen met uw oom E(...) naar Iran te vertrekken. Verschillende elementen halen de geloofwaardigheid van deze verklaring echter onderuit. Zo stelt u dat u, toen u in Zawa woonde, een ongeval had met een auto waardoor u problemen met uw hoofd kreeg. U stelt dat dit gebeurde zo'n 5-10 dagen na het overlijden van uw ouders, toen u dus 9 of 10 jaar was (CGVS, p. 14-15). Op de DVZ had u echter verklaard dat de aanval op uw ouders gebeurde toen u 10 jaar oud was en dat u het ongeval met de auto had toen u 12-13 jaar oud was (Verklaring DVZ, vraag 28). Dit impliceert dat u nog minstens zo'n 2-3 jaar in Afghanistan zou hebben verbleven na het overlijden van uw ouders, in tegenstelling tot slechts één maand. Hiermee geconfronteerd, herhaalt u slechts dat het ongeval met de auto een paar dagen na de morteraanval gebeurde (CGVS, p. 15). Hiermee klaart u de aangekaarte tegenstrijdigheid niet uit. Uw bewering dat u slechts gedurende één maand in Afghanistan verbleef na het incident met de mortier, wordt overigens ook onderuit gehaald door uw verklaring op de DVZ dat de morteraanval 7 jaar geleden gebeurde, terwijl u zo'n 4-5 jaar geleden uit Afghanistan vertrok (Vragenlijst DVZ vraag 5 en Verklaring DVZ, vraag 10 en 13A). Dit impliceert opnieuw dat u nog zeker zo'n 2 jaar na de aanval in Afghanistan zou hebben verbleven. Hierop gewezen stelt u slechts dat u "dat nooit gezegd" hebt en dat u 2 of 3 keer met uw advocaat sprak. Gevraagd of u dan niet zag dat er vergissingen gebeurd zouden zijn wanneer u verschillende malen met uw advocaat sprak, stelt u dat u niet met hem sprak over wat er in uw interview stond (CGVS, p. 17). Opnieuw slaagt u er niet in deze tegenstrijdigheden uit te klaren.

Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u slechts één maand na het overlijden van uw ouders naar Iran vertrok, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het feit u moest vertrekken omdat dat de taliban een maand na de aanval op uw ouders tegen de mullah gezegd zouden hebben dat ze achter u en uw oom aan zaten omdat uw grootmoeder hen zou hebben beschuldigd van de aanval (CGVS, p. 14). Er kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover erg summier zijn. U stelt immers dat de taliban ook naar vele andere families ging nadat de overheid naar hen was gekomen om vragen te stellen over de aanval, en dat deze families dezelfde problemen kregen en het land ook verlieten. Gevraagd waar deze mensen naartoe gingen, antwoordt u naast de kwestie dat de taliban de controle heeft. Op de vraag wie er nog moest vluchten om dezelfde redenen als u en uw oom, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16-17). Uw verklaringen zijn weinig overtuigend.

Ook over uw verblijf in Teheran, Iran weten uw verklaringen niet te overtuigen. Hoewel u er volgens uw verklaringen een jaar verbleef, kan u niets over de stad vertellen behalve dat er een park was. U stelt dat u enkel in het park of thuis was en nooit naar andere plaatsen bent geweest, wat op z'n minst opmerkelijk is na een jaar verblijf. Hierop gewezen verklaart u slechts dat ze u nergens naartoe lieten gaan. U stelt dat iedereen er Dari sprak en gevraagd of u dan wat Dari leerde toen u er was, antwoordt u naast de kwestie dat ze Farsi spreken wat anders is dan Afghaans Dari (CGVS, p. 19). Over de reden van uw vertrek uit Iran zijn uw verklaringen incoherent. Zo stelt u op de DVZ: "ik heb altijd bij mijn oom gewond in Iran. Maar ik vroeg mij af hoelang ik nog bij hem zou wonen en ben uiteindelijk verder gegaan". U verklaart er eveneens: "daar besloot ik dat ik niet langer bij mijn oom kon blijven wonen. Ik wou een nieuw leven opbouwen en studeren" (Vragenlijst DVZ, vraag 5 en Verklaring DVZ, vraag 32). Deze verklaringen lijken te impliceren dat u zelf besloot om uit eigen wil Iran te verlaten. Op het CGVS stelt u daarentegen dat het uw oom was die u wegstuurde omdat u van hem wilde weglopen naar Afghanistan. Gewezen op deze inconsistente verklaringen, antwoordt u dat u erg jong was en altijd huilde om naar huis te gaan waarop uw oom zei dat u naar een beter land kon gaan om een leven op te bouwen (CGVS, p. 19-20). Hiermee verklaart u nog niet waarom u de DVZ leek te beweren dat u zelf besloot om vanuit Iran verder te reizen.

Verder zijn uw verklaringen omtrent uw contact met uw familie allerm minst coherent te noemen. Gevraagd wanneer u laatst contact had met uw oom E(...), stelt u dat het heel lang geleden was en dat u met hem sprak toen u in Turkije was. Op de vraag waarom u sindsdien geen contact meer met hem hebt gehad, antwoordt u dat de telefoon in Zawa niet werkt. Erop gewezen dat uw oom toch in Iran woont, stelt u dat u het had over uw familie en niet over uw oom (CGVS, p. 7). Dit is niet echt ernstig aangezien verschillende voorgaande vragen duidelijk over uw oom gingen en u ook met woorden als "hem" antwoordde. Verder gevraagd naar het contact met uw familie in Zawa, stelt u dat u met hen sprak via de telefoon toen u in Turkije was. U had eerder nochtans gezegd dat de telefoon in Zawa niet werkt. Hierop gewezen, antwoordt u dat de gsm er wel werkt, maar WhatsApp en Facebook niet. Op de vraag waarom u sinds Turkije dan geen contact meer had, stelt u vaagweg dat u sinds lange tijd hun nummer niet meer hebt, zonder dit verder uit te leggen (CGVS, p. 7-8). Uw verklaringen over het contact met uw familieleden zijn derhalve zeer twijfelachtig.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Derhalve maakt u ook niet aannemelijk dat u een concrete vrees hebt in geval van terugkeer naar

Afghanistan omwille van het feit dat de taliban u nog zouden zoeken en dat er in Afghanistan niemand voor u kan zorgen (CGVS, p. 20-21).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus. afghanistan. veiligheidssituatie 20220505.pdf](#) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende

experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden,

met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de

vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker volhardt minderjarig te zijn en stelt het resultaat van het leeftijdsonderzoek met klem te betwisten. Hij stelt geen documenten te hebben *“om de beslissing die hem meerderjarig verklaart succesvol aan te vechten, reden waarom er geen verzoekschrift werd ingediend”*. Hij meent dat de medische onderzoeken uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie *“zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten”* en dat de bewijskracht ervan moet gerelativeerd worden. Naast het feit dat hij minderjarig is, ging hij nooit naar school en kan hij noch lezen, noch schrijven, zo stelt verzoeker, wat blijkt uit zijn verklaringen en houding tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker wijst erop dat hij moeilijkheden ervaarde bij sommige basisvragen. Bovendien heeft hij geen wereldkennis, aldus verzoeker. Verzoeker voert aan dat deze omstandigheden samen ervoor zorgen dat hij een kwetsbaar profiel heeft, *“waarmee rekening moet gehouden worden in de analyse van het dossier en het nemen van de beslissing”*. Verzoeker wijst er verder op dat in de bestreden beslissing noch zijn nationaliteit noch zijn afkomst in vraag worden gesteld, dat hij aantoonde een goede kennis te hebben van zijn regio en dat hij erin slaagde op geloofwaardige wijze zijn dagelijks leven voor te stellen. Gezien het gebrek aan volwaardige betwisting van deze elementen, dient men deze in de balans te plaatsen, aldus verzoeker.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekers verklaringen op het CGVS aangaande zijn leeftijd ten tijde van de mortieraanval niet overeenkomen met zijn leeftijd zoals bepaald in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker gaf aan hoe een mortieraanval op zijn huis in Stera Termenay de dood van zijn ouders en zijn zus A(...) veroorzaakte.

Hij vertelde dit op een gedetailleerde en doorleefde manier:

(...)

(p. 13, GV)

Het incident in se wordt niet rechtstreeks betwist door verwerende partij.

Verzoeker verduidelijkt dat dit incident 7-8 jaar geleden gebeurde, toen hij 9 of 10 jaar oud was.

Dit is geen verrassing en komt overeen met de leeftijd die verzoeker aangaf bij aanvang van zijn asielpprocedure en dat hij opnieuw aanhaalde bij aanvang van het verhoor, toen hij duidelijk uitlegde dat hij niet akkoord ging met het resultaat van de leeftijdstest.

Zijn verklaringen zijn dus allesbohawe verrassend en eerder coherent met zijn eerdere afgelegde verklaringen.

Aangezien hij, zoals uitgelegd, niet akkoord gaat met de leeftijdsbepaling van het DVZ, zou het ook onlogisch zijn dat hij de evenementen op basis van deze opgelegde leeftijd situeert.”

Aangaande de vaststelling van de adjunct-commissaris dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van zijn verblijf bij zijn grootmoeder in Zawa, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker werd inderdaad gevraagd om verschillende evenementen te situeren in de tijd, hoewel hij een ongeschoold profiel heeft en de vermelde evenementen soms 10 jaar geleden gebeurden.

Bovendien gaf verzoeker aan hoe hij ten eerste zijn gehele gezin verloor bij een mortieraanval en dus hoogswaarschijnlijk aan een trauma lijdt maar ten tweede ook een auto-ongeval heeft ondergaan die hem psychologische problemen veroorzaakte.

Deze omstandigheden beletten hem tot een exacte situering in de tijd over te gaan.

Bv. GV p. 6

(...)

Wat betreft de motieven van de adjunct-commissaris aangaande verzoekers verblijf in Iran, laat verzoeker het volgende gelden:

“Opnieuw dient te worden opgemerkt dat er sprake is van gebeurtenissen die zeer ver in de tijd teruggaan, waardoor verzoeker vermoedelijk moeilijkheden ervaart om zich exact de details ervan te herinneren. Bovendien dient te worden benadrukt dat gezien zijn jonge leeftijd gedurende de evenementen, de volwassenen rond hem (grootmoeder en oom) hem weinig informatie gaven over wat er gaande was.

Zijn verklaringen hieromtrent zijn bijgevolg weinig verrassend en voldoende geloofwaardig, gezien de omstandigheden.”

Waar de adjunct-commissaris motiveert dat verzoekers verklaringen over het contact met zijn gezin niet coherent zijn, argumenteert verzoeker als volgt:

“Verzoeker geeft aan hoe er misverstanden rezen tijdens het persoonlijk onderhoud tussen hem en de tolk. Hij diende meermaals te vragen om te herhalen en kreeg de indruk dat zijn verklaringen niet correct aan de PO werden overgebracht.

Betreffende het contact met het gezin blijken de verklaringen van verzoeker inderdaad verkeerd te zijn begrepen.

(...)

GV, p. 7

Verzoeker volhardt in het feit dat hij geen contact meer heeft met zijn gezin door communicatiemoeilijkheden en gebrek aan correcte nummers.

Dit is weinig verrassend gezien de actuele Afghaanse context.”

Verzoeker stelt voorts in het kader van huidige beroep foto's van zijn grootmoeder, zus, het kerkhof en zijn vernield huis bij te brengen, die volgens hem de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondersteunen en zijn *“levensomstandigheden en -trauma's”* illustreren. Verzoeker stelt geen andere bewijsmiddelen ter beschikking te hebben *“gezien zijn precaire situatie en het huidige klimaat in Afghanistan”*.

Voorts stelt verzoeker dat hij Afghanistan meer dan tien jaar geleden verlaten heeft en sinds meer dan twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd zou hebben gegund *“om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit”*. Verzoeker stelt dat hij na de machtsovername niet werd gehoord, zodat hij niet heeft kunnen uitleggen hoe de machtsovername een impact heeft gehad op zijn vrees in geval van terugkeer. Verzoeker meent zich aangepast te hebben aan de westerse levensstijl, zich westerse te kleden en te gedragen. Hij stelt Belgische vrienden te hebben en perfect geïntegreerd te zijn. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en zich psychologisch en ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal een gevaar voor discriminatie

en persoonlijke vervolging uitmaken, des te meer sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, aldus verzoeker. Verzoeker geeft verder aan bij terugkeer te vrezen dat hij als "afvallige" zal worden beschouwd. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd, ter staving waarvan hij citeert uit diverse bronnen, maar dat er meer dan een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Wel vreest hij dat de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zullen zijn *"aangezien de Taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan, en de Sharia-wet streng toepassen"*. Hij wijst ook nog op het arrest van de Raad met nummer 235 658 van 29 april 2020, waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een verwesterde Afghaanse Hazara.

Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR en artikel 48/6, § 5, c) van de Vreemdelingenwet, dat de adjunct-commissaris *in casu* nagelaten heeft zijn persoonlijkheid te beoordelen. Hij stelt dat het voor hem vandaag ondenkbaar is om terug te keren naar Afghanistan omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een westerse manier denkt en dat hij zich onmogelijk opnieuw zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse manier van denken, wat volgens hem op zich al een vervolging zou zijn. Verzoeker verwijst tot slot naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, waarvan hij meent dat dit hem dient gegund te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de humanitaire crisis in Afghanistan, waarbij hij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij geeft een uiteenzetting over de huidige humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan en over het gebrek aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Hij meent dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsvername door de taliban overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

3.1.2. Aan het verzoekschrift worden foto's (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 26 april 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij, onder verwijzing naar de gevoegde stukken, het volgende stelt aangaande zijn verwestering:

"Verzoeker verblijft al jaren in België. De beslissing omtrent zijn asielaanvraag liet immers lang op zich wachten.

Ondertussen zat verzoeker niet stil en werkte hij constant in verschillende horeca-zaken (stukken 1). Hierbij bevond verzoeker zich regelmatig in contact met alcohol en serveerde deze zelfs, zich op die manier distancerend van de stricte regels van zijn religie (stuk 2).

Hij ervaart hier geen problemen mee en past zich zo volledig aan aan de Westerse normen en waarden, die hij zich ondertussen volledig heeft eigen gemaakt.

Verzoeker haalt hieruit inkomsten die hem op eigen benen doen staan (stukken 3).

Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de pijlers van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleedt zich op een Westerse manier en gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker heeft Belgische vrienden en integreert zich volop in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering en zijn vrees voor vervolging door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, geen enkele bescherming kan krijgen.

Bovenstaande feiten en gedragingen tonen aan de verzoeker zich eindelijk écht als individu ontplooiën in de Belgische samenleving. Dit was vroeger voor hem onmogelijk in de Afghaanse maatschappij en zou nu, door de machtsvername van de Taliban, al helemaal onmogelijk zijn.

Verzoeker beseft dat hij thuishoort in België en dat dit de enige plek is waar zijn waarden en normen gelijkgesteld zijn met die van de maatschappij waarin hij leeft."

Verzoeker verwijst verder in zijn aanvullende nota naar *"de antiwesterse houding van de Taliban en de heersende crisis"* en citeert in dit verband verschillende bronnen. Hij voegt hieraan toe dat de ernstige situatie in Afghanistan de komende tijd alleen maar erger zal worden door de beslissing van Pakistan om Afghanen terug te deporteren naar Afghanistan en vermeldt de weblinks naar enkele bronnen die hierover rapporteren.

Verzoeker besluit dat hij zou terechtkomen in een land in crisis waar geen enkel recht gewaarborgd is en waar hij zou uitgestoten, gestigmatiseerd en eventueel gedood worden door de taliban.

Als bijlage bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker, blijkens de inventaris, volgende stukken:

- werkcontracten (stuk 1);
- getuigenis werkgever (stuk 2);
- loonfiches (stuk 3).

3.2.2. Op 3 mei 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de COI Query *"Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023, de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023, het rapport *"Afghanistan – Country Focus"* van EUAA van december 2023 en de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, als bijkomende informatiebronnen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) hij misleidende verklaringen aflegde met betrekking tot zijn leeftijd, (ii) verschillende elementen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat hij na het overlijden van zijn ouders voor ongeveer een maand bij zijn grootmoeder in Zawa verbleef, alvorens met zijn oom E. naar Iran te vertrekken, onderuit halen, (iii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker moest vertrekken omdat de taliban een maand na de aanval op zijn ouders tegen de mullah gezegd zouden hebben dat ze achter hem en zijn oom aanzaten omdat zijn grootmoeder de taliban beschuldigd zou hebben van de aanval, (iv) zijn verklaringen over zijn verblijf in Teheran niet weten te overtuigen en (v) zijn verklaringen omtrent het contact met zijn familie allerminst coherent te noemen zijn, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers ouders en zus A. zouden toen verzoeker negen à tien jaar oud was omgekomen zijn bij een mortieraanval op hun huis, waarna verzoeker samen met zijn zus S. naar zijn grootmoeder in het dorp Zawa verhuisd zou zijn. Enkele dagen later zou verzoeker een ongeval met een auto gehad hebben, als gevolg waarvan hij tot op heden problemen aan zijn hoofd zou ondervinden. Een maand na de mortieraanval zou de voormalige overheid bij verzoekers grootmoeder langsgekomen zijn en vragen gesteld hebben over wat er gebeurd was. Verzoekers grootmoeder zou hierop geantwoord hebben dat de taliban projectielen afgevuurd hadden die op het huis van verzoekers ouders terecht kwamen. Hierna zou verzoekers oom E. op een avond naar de moskee gegaan zijn, waar de mullah hem verteld zou hebben dat de taliban informatie hadden dat verzoekers familie hen beschuldigd had en dat ze achter verzoeker en zijn oom aan zaten. Om die reden zouden verzoeker en zijn oom E. Afghanistan verlaten hebben. Verzoeker zou ongeveer een jaar bij zijn oom E. in Teheran verbleven hebben, waarna hij gedurende drie jaar in Turkije zou verbleven hebben, alvorens naar België te komen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Vooreerst dient samen met de adjunct-commissaris te worden vastgesteld dat waar verzoeker bij aankomst in België verklaarde geboren te zijn in 2003, en dus minderjarig te zijn, een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op datum van 24 november 2020 ouder was dan achttien jaar en zijn leeftijd werd

geschat op 22,2 jaar, met een standaarddeviatie van 1,9 jaar (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, kennisgeving beslissing Dienst Voogdij van 30 november 2020).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift volhardt minderjarig te zijn (geweest op het moment van zijn aankomst in België) en stelt dat *“de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoeker, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om de leeftijd te schatten”*, ter staving waarvan hij verwijst naar medische rapporten en artikelen hierover, merkt de Raad op dat verzoeker de mogelijkheid had om, indien hij het niet eens is met de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, hiertegen beroep in te dienen bij de Raad van State binnen een termijn van zestig dagen na ontvangst van deze beslissing, zoals vermeld wordt in de kennisgeving ervan, doch dat uit de stukken in het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker dit heeft gedaan. Enige betwisting van de resultaten van dit leeftijdsonderzoek kan in het kader van onderhavige beroepsprocedure niet dienstig worden aangevoerd. Aldus kon de adjunct-commissaris zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Waar uit het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS van oordeel is dat verzoekers geboortjaar, rekening houdend met voormeld resultaat van het leeftijdsonderzoek, dient te worden aangepast naar 1996 en hij *“volgens het leeftijdsonderzoek ten tijde van het persoonlijk onderhoud ongeveer 26 jaar zou zijn”*, merkt de Raad op dat het CGVS er klaarblijkelijk van uitgaat dat de leeftijd die werd bepaald ingevolge voormeld onderzoek een onderschatting is van verzoekers werkelijke leeftijd met ongeveer twee jaar en ervoor opteert verzoeker de, overeenkomstig de uitkomst van het leeftijdsonderzoek, hoogst mogelijke leeftijd toe te kennen. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoeker in dezen het voordeel van de twijfel dient te genieten en dat enkel kan worden uitgegaan van zijn laagst mogelijke leeftijd, zijnde ongeveer twintig jaar op datum van het leeftijdsonderzoek. Aldus blijkt verzoeker hoe dan ook reeds meerderjarig te zijn geweest bij aankomst in België en minstens drie tot vier jaar ouder te zijn dan hij wil laten uitschijnen.

Vervolgens voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat er rekening moet gehouden worden met zijn kwetsbaar profiel, aangezien hij nooit naar school ging en niet kan lezen, noch kan schrijven, wat volgens hem blijkt uit zijn verklaringen en houding tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, en hij geen wereldkennis heeft, gelet op zijn verklaring voor zijn vertrek uit Afghanistan nooit gereisd te hebben. Verzoeker toont echter niet aan dat een gebrek aan scholing en/of ongeletterdheid zijn verstandelijke vermogens aantast waardoor hij niet in staat zou mogen worden geacht om zijn vluchtrelaas naar behoren uiteen te zetten en de hem hierover gestelde vragen correct en precies te beantwoorden. De Raad stelt vast dat verzoekers vluchtmotieven betrekking hebben op gebeurtenissen die hij persoonlijk stelt te hebben meegemaakt en dat derhalve geen schoolse kennis, noch wereldkennis vereist is om hierover te vertellen en vragen te beantwoorden. Blijkens de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS werden er hem door de *protection officer* zowel open als gesloten vragen gesteld, waarvan hij de inhoud en logica over het algemeen correct begreep, en werd daarbij uitvoerig ingegaan op zijn eigen ervaringen. Volgens verzoeker had hij moeite met sommige basisvragen, doch de voorbeelden die hij aanhaalt, waarbij gevraagd werd naar respectievelijk zijn etniciteit en religie, betreffen geen elementen die raken aan de kern van zijn relaas. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* de vragen verduidelijkte teneinde zich ervan te vergewissen dat verzoeker ze begreep (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 3). Verzoeker bevestigde overigens aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud alle vragen alsook de tolk goed te hebben begrepen (*Ibid.*, p. 22).

De voorgaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers leeftijd in acht genomen, kan de Raad de adjunct-commissaris bijtreden waar deze in de bestreden beslissing overweegt dat er vraagtekens kunnen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de mortieraanval, aangezien verzoeker verklaart, en erin volhardt, dat hij negen à tien jaar was ten tijde van de mortieraanval, die zeven à acht jaar vóór het persoonlijk onderhoud zou hebben plaatsgevonden (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 15 en 22), maar hij, gelet op voormelde beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, toen reeds minstens dertien à veertien jaar en mogelijks nog ouder moet zijn geweest. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt deze pertinente overweging aan de hand van concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen. Door in zijn verzoekschrift zijn *“gedetailleerde en doorleefde”* verklaringen over deze mortieraanval te citeren uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en verder louter te volharden in zijn verklaring toen negen à tien jaar geweest te zijn en te stellen dat dit coherent is met zijn eerdere verklaringen, blijft hij daartoe in gebreke.

De adjunct-commissaris kan verder worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert:

“U verklaart op het CGVS dat u na het overlijden van uw ouders voor ongeveer een maand bij uw grootmoeder in Zawa verbleef, alvorens samen met uw oom E(...) naar Iran te vertrekken. Verschillende elementen halen de geloofwaardigheid van deze verklaring echter onderuit. Zo stelt u dat u, toen u in Zawa woonde, een ongeval had met een auto waardoor u problemen met uw hoofd kreeg. U stelt dat dit gebeurde

zo'n 5-10 dagen na het overlijden van uw ouders, toen u dus 9 of 10 jaar was (CGVS, p. 14-15). Op de DVZ had u echter verklaard dat de aanval op uw ouders gebeurde toen u 10 jaar oud was en dat u het ongeval met de auto had toen u 12-13 jaar oud was (Verklaring DVZ, vraag 28). Dit impliceert dat u nog minstens zo'n 2-3 jaar in Afghanistan zou hebben verbleven na het overlijden van uw ouders, in tegenstelling tot slechts één maand. Hiermee geconfronteerd, herhaalt u slechts dat het ongeval met de auto een paar dagen na de morteraanval gebeurde (CGVS, p. 15). Hiermee klaart u de aangekaarte tegenstrijdigheid niet uit. Uw bewering dat u slechts gedurende één maand in Afghanistan verbleef na het incident met de mortier, wordt overigens ook onderuit gehaald door uw verklaring op de DVZ dat de morteraanval 7 jaar geleden gebeurde, terwijl u zo'n 4-5 jaar geleden uit Afghanistan vertrok (Vragenlijst DVZ vraag 5 en Verklaring DVZ, vraag 10 en 13A). Dit impliceert opnieuw dat u nog zeker zo'n 2 jaar na de aanval in Afghanistan zou hebben verbleven. Hierop gewezen stelt u slechts dat u "dat nooit gezegd" hebt en dat u 2 of 3 keer met uw advocaat sprak. Gevraagd of u dan niet zag dat er vergissingen gebeurd zouden zijn wanneer u verschillende malen met uw advocaat sprak, stelt u dat u niet met hem sprak over wat er in uw interview stond (CGVS, p. 17). Opnieuw slaagt u er niet in deze tegenstrijdigheden uit te klaren."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij ongeschoold is en sommige gebeurtenissen tien jaar geleden plaatsvonden, verwijst de Raad naar wat hierover *supra* werd uiteengezet en herinnert eraan dat ook van een ongeletterd en/of ongeschoold persoon coherente en precieze verklaringen kunnen worden verwacht over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten en de elementen die hiermee samenhangen. Bovendien doet het feit dat deze gebeurtenissen van enige tijd geleden zouden dateren op geen enkele wijze afbreuk aan de legitieme verwachting dat verzoeker waarachtige en eenduidige verklaringen aflegt over zijn eerdere verblijfsplaatsen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke. Voorts voert verzoeker aan dat hij "hoogst[waarschijnlijk] aan een trauma lijdt" en "een auto-ongeval heeft ondergaan die hem psychologische problemen veroorzaakte", waardoor hij niet tot een exacte situering in de tijd kan overgaan. De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving hiervan geen enkel stuk bijbrengt en nalaat te verduidelijken wat de precieze ernst is van deze problemen of dit trauma en wat de mogelijke invloed hiervan is op het verloop van zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovendien gaf verzoeker zelf aan zijn interview te kunnen doen (AD, stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Verzoekers betoog is aldus niet van aard afbreuk te doen aan bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Aangaande de aanleiding van verzoekers vertrek naar en zijn verblijf in Iran overweegt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing als volgt:

"Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u slechts één maand na het overlijden van uw ouders naar Iran vertrok, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het feit u moest vertrekken omdat dat de taliban een maand na de aanval op uw ouders tegen de mullah gezegd zouden hebben dat ze achter u en uw oom aan zaten omdat uw grootmoeder hen zou hebben beschuldigd van de aanval (CGVS, p. 14). Er kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover erg summier zijn. U stelt immers dat de taliban ook naar vele andere families ging nadat de overheid naar hen was gekomen om vragen te stellen over de aanval, en dat deze families dezelfde problemen kregen en het land ook verlieten. Gevraagd waar deze mensen naartoe gingen, antwoordt u naast de kwestie dat de taliban de controle heeft. Op de vraag wie er nog moest vluchten om dezelfde redenen als u en uw oom, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16-17). Uw verklaringen zijn weinig overtuigend.

Ook over uw verblijf in Teheran, Iran weten uw verklaringen niet te overtuigen. Hoewel u er volgens uw verklaringen een jaar verbleef, kan u niets over de stad vertellen behalve dat er een park was. U stelt dat u enkel in het park of thuis was en nooit naar andere plaatsen bent geweest, wat op z'n minst opmerkelijk is na een jaar verblijf. Hierop gewezen verklaart u slechts dat ze u nergens naartoe lieten gaan. U stelt dat iedereen er Dari sprak en gevraagd of u dan wat Dari leerde toen u er was, antwoordt u naast de kwestie dat ze Farsi spreken wat anders is dan Afghaans Dari (CGVS, p. 19). Over de reden van uw vertrek uit Iran zijn uw verklaringen incoherent. Zo stelt u op de DVZ: "ik heb altijd bij mijn oom gewond in Iran. Maar ik vroeg mij af hoelang ik nog bij hem zou wonen en ben uiteindelijk verder gegaan". U verklaart er eveneens: "daar besloot ik dat ik niet langer bij mijn oom kon blijven wonen. Ik wou een nieuw leven opbouwen en studeren" (Vragenlijst DVZ, vraag 5 en Verklaring DVZ, vraag 32). Deze verklaringen lijken te impliceren dat u zelf besloot om uit eigen wil Iran te verlaten. Op het CGVS stelt u daarentegen dat het uw oom was die u wegstuurde omdat u van hem wilde weglopen naar Afghanistan. Gewezen op deze inconsistente verklaringen, antwoordt u dat u erg jong was en altijd huilde om naar huis te gaan waarop uw oom zei dat u naar een beter land kon gaan om een leven op te bouwen (CGVS, p. 19-20). Hiermee verklaart u nog niet waarom u de DVZ leek te beweren dat u zelf besloot om vanuit Iran verder te reizen."

Verzoeker voert ter verschoning van zijn beperkte kennis en wisselende verklaringen aan dat de gebeurtenissen "zeer ver in de tijd teruggaan". De Raad herhaalt dat de omstandigheid dat deze gebeurtenissen enige tijd geleden plaatsvonden niets afdoet aan het feit dat van verzoeker redelijkerwijs verwacht kan worden uitgebreide en eenduidige verklaringen af te leggen over de kern van zijn relaas en de elementen die hiermee verband houden, waartoe hij echter in gebreke blijft. Bovendien kan verzoeker niet

gevolgd worden waar hij aanvoert dat hij nog jong was en zijn oom en grootmoeder hem weinig informatie gaven. De Raad herhaalt dat verzoeker, gelet op de door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie vastgestelde leeftijd, ten tijde van de gebeurtenissen in kwestie minstens dertien à veertien jaar was en dus niet zodanig jong was dat hij zich hierover dermate weinig zou herinneren of de volwassenen hem hierover niet terdege zouden willen informeren, temeer gelet op het feit dat verzoeker zich op deze gebeurtenissen beroept in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend om de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig en pertinent zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden dat verzoekers verklaringen omtrent het contact met zijn familie allerminst coherent zijn. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing toe als volgt:

“Gevraagd wanneer u laatst contact had met uw oom E(...), stelt u dat het heel lang geleden was en dat u met hem sprak toen u in Turkije was. Op de vraag waarom u sindsdien geen contact meer met hem hebt gehad, antwoordt u dat de telefoon in Zawa niet werkt. Erop gewezen dat uw oom toch in Iran woont, stelt u dat u het had over uw familie en niet over uw oom (CGVS, p. 7). Dit is niet echt ernstig aangezien verschillende voorgaande vragen duidelijk over uw oom gingen en u ook met woorden als “hem” antwoordde. Verder gevraagd naar het contact met uw familie in Zawa, stelt u dat u met hen sprak via de telefoon toen u in Turkije was. U had eerder nochtans gezegd dat de telefoon in Zawa niet werkt. Hierop gewezen, antwoordt u dat de gsm er wel werkt, maar WhatsApp en Facebook niet. Op de vraag waarom u sinds Turkije dan geen contact meer had, stelt u vaagweg dat u sinds lange tijd hun nummer niet meer hebt, zonder dit verder uit te leggen (CGVS, p. 7-8). Uw verklaringen over het contact met uw familieleden zijn derhalve zeer twijfelachtig.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat er misverstanden rezen tussen hem en de tolk, hij meermaals om herhaling moest vragen en hij de indruk kreeg dat zijn verklaringen niet correct aan de *protection officer* werden overgebracht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker aan het begin aangaf de tolk goed te begrijpen en op het einde bevestigde de tolk en alle vragen goed begrepen te hebben (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 22). Bovendien blijkt niet dat verzoeker na het persoonlijk onderhoud opmerkingen maakte dat er ergens een misverstand geweest zou zijn met de tolk. Door verder louter te volharden in zijn eerdere verklaringen *“dat hij geen contact meer heeft met zijn gezin door commu[n]icatiemoeilijkheden en gebrek aan correcte nummers”* kan verzoeker evenmin afbreuk doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een ander licht te werpen op bovenstaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, draagkrachtig en correct zijn en door de Raad worden overgenomen en als de zijne worden beschouwd.

De foto's die verzoeker middels zijn verzoekschrift heeft bijgebracht (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en die zijn grootmoeder, zus, het kerkhof en zijn vernield huis zouden afbeelden, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande analyse. Uit deze foto's kan niet worden afgeleid dat de personen die hierop staan afgebeeld effectief verzoekers grootmoeder en zus zouden zijn, noch is er enige aanwijzing dat het vernielde huis werkelijk dat van verzoekers ouders zou zijn. Bovendien kunnen deze foto's, door mogelijke inscenering van omstandigheden of manipulatie, geen garantie bieden voor de authenticiteit en oprechtheid van wat wordt afgebeeld en kan hier bijgevolg weinig bewijswaarde aan worden toegekend. Verzoeker heeft verder geen documenten neergelegd die zijn relaas en vrees kunnen staven. Dat zijn precaire situatie en het huidige klimaat in Afghanistan hem daartoe verhinderen, is een loutere bewering die verzoeker niet verder staft of onderbouwt met overtuigende elementen.

Waar verzoekers Afghaanse nationaliteit en herkomst uit het dorp Stara Tarmai gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, alsook het door hem geschetste beeld van zijn dagelijks leven aldaar op zich niet worden betwist, dient te worden benadrukt dat deze elementen als dusdanig geen uitstaans hebben met de kern van verzoekers relaas en vrees en niet van aard zijn de hoger gedane vaststellingen hierover in een ander daglicht te stellen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban, omdat zijn grootmoeder de taliban beschuldigd zou hebben van de mortieraanval op het huis van verzoekers ouders, waarbij verzoekers ouders en zus A. om het leven kwamen.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban van augustus 2021 en zijn vermeende verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende

kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p.

23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"*

worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreeden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Gelet op het resultaat van voormeld leeftijdsonderzoek (AD, stuk 7, kennisgeving beslissing Dienst Voogdij van 30 november 2020), dient te worden aangenomen dat verzoeker minstens dertien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en mogelijks meerdere jaren ouder, gelet op zijn uiteenlopende verklaringen over de tijd die zou zijn verstreken tussen de morteraanval op het huis van zijn ouders en zijn vertrek. Aldus kan worden aangenomen dat hij minstens een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan, aangezien zijn grootmoeder en zus nog in hun dorp wonen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7; AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 17) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe en aanduidt soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij “*Afghanistan meer dan tien jaar geleden verlaten*” heeft, dat hij sinds meer dan twee jaar in Europa verblijft en dat dit hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en “*diens manier van leven, denken en mentaliteit*”. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, hij Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is,

maar brengt hiervan geen enkel (begin van) bewijs bij. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Nog zal volgens verzoeker een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en "*zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld (...) een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet*". Met een dergelijk summier en niet onderbouwd betoog maakt verzoeker, die thans vier jaar in België is en zijn vormende jaren grotendeels in Afghanistan heeft doorgebracht, niet aannemelijk dat hij zich westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij om die reden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd.

Verzoeker voert tevens aan te vrezen om bij terugkeer als "*afvallige*" te worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze voorgehouden vrees niet *in concreto* staft of onderbouwt, blijkt nergens uit de door de partijen bijgebrachte informatie dat Afghansen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen met een redelijke mate van waarschijnlijkheid als geloofsafvallige zullen worden beschouwd, laat staan vervolgd. In dit verband kan een loutere verwijzing naar zijn verblijf in het Westen aldus niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

Uit de bij zijn aanvullende nota gevoegde arbeidscontracten, de verklaring van zijn werkgever en de loonfiches (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-3) blijkt verzoekers wil om te werken en zelfstandig te zijn en blijkt dat hij een respectvolle en punctuele werknemer is. Echter maakt verzoeker hiermee niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille hiervan bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Waar verzoekers gedrag blijkt geeft van een wil tot integratie in de Belgische samenleving, blijkt hieruit niet dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofdte sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke of religieuze overtuiging of dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Waar verzoeker ter terechtzitting opmerkt dat hij een Belgische vriendin heeft, toont hij dit niet aan, noch dat hij door zijn vermeende relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Ook het gegeven dat verzoeker tijdens de uitoefening van zijn job in de horeca in aanraking komt met alcohol, zoals wordt aangestipt in zijn aanvullende nota en hij ook zelf ter zitting opmerkt, is niet van aard te doen besluiten dat verzoeker hierdoor verwesterd is of zich bepaalde westerse gedragingen zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij die onmogelijk nog kan veranderen. Dat verzoeker ook zelf alcohol drinkt, zoals zijn advocaat ter zitting opmerkt, is een loutere bewering die niet verder wordt gestaafd of geconcretiseerd. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker dit bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet achterwege zou kunnen laten. Waar verzoekers advocaat ter zitting nog opmerkt, en tevens kan worden vastgesteld, dat verzoeker al een mondje Frans spreekt, maakt dit nog niet dat hij zijn moedertaal niet meer zou beheersen, mede gelet op voorgaande vaststelling dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe.

De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, relaties en tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verzoekers opmerking ter terechtzitting dat van hem foto's en video's terug te vinden zijn op het internet die hem in de problemen zullen brengen bij terugkeer naar zijn land van herkomst betreft een blote bewering die hij op geen enkele wijze staft en die derhalve niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofdte aan te tonen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de sharia door de taliban, dient erop gewezen dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te zullen worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift voorts dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt niet verhoord te zijn na de machtsovername, "*zodat hij niet heeft kunnen uitleggen hoe de machtsovername een impact heeft gehad op zijn vrees in geval van terugkeer*", dient de Raad vast te stellen dat verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond op 25 januari 2022 en dus na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021. De Raad wijst er verder op dat verzoeker zelf verantwoordelijk blijft voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt om het gehoor te sturen. Bovendien heeft verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake zijn vrees in geval van terugkeer, mogelijkheid waarvan hij ook heeft gebruik gemaakt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als "verwesterd" te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een minstens vierentwintigjarige jongeman die in Afghanistan nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in

Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er opnieuw op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare landeninformatie. Met het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers en het gegeven dat IS en ISKP opkomen tegen de taliban en dat daarbij burgerslachtoffers vallen als *"collateral damage"* werd rekening gehouden bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar

oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT